

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА БЕОЧИН

БЕОЧИН, ЈУН, 1996, ГОДИНА VII, БРОЈ 115
ИЗЛАЗИ МЕСЕЧНО, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

КАКО ОПШТИНАРИ НЕОВЛАШТЕНО УЗИМАЈУ ПАРЕ ЗА КОМУНАЛИЈЕ

ШТО ЈЕ МНОГО - МНОГО ЈЕ

Моле нас да штедимо воду. Помињу нас да воде нема и да је пуно проблема око њене прераде и дистрибуције. Наравно да сви у Беочину то знају и разумеју. Није се улагало, годинама, у Комунална предузећа. Санкције су само погоршале ионако лошу ситуацију у овој области. Цеви које проводе воду су старе, шибери на њима се не затварају добро. Када се деси хаварија на цевоводу, ови шибери су права мора за раднике који раде на одржавању. Беочинци то све врло добро знају, јер код сваког квара, затвара се цела водоводна мрежа ради поправке.

Радници комуналног предузећа, и поред малих плата, улажу велике напоре да отклоне све хаварије, са оно мало материјалних средстава које имају на располагању. Но, сви ови проблеми су познати не само код нас, већ у свим местима сличним Беочину.

Оно што нас разликује од осталих је самодопринос за побољшање животних услова. Самодопринос износи 3% од нето плате радника. Ако претпоставимо да у Беочину има 2.500 запослених, а да је просечна плата око 500 динара, можемо да наслутимо о којој суми новца се ради. Све се ово слива у касе месних заједница, а потом у општину.

Поред узетих пара од самодоприноса, на рачунима за комуналије, појавиле су се чудне ставке, необјашњиве обичном грађанину. Код свих који плаћају комуналије, на уплатницама је осванула

„накнада за одржавање комуналних објеката“. Шта то, у ствари, представља? Ко је одобрио да се ово наплаћује? Како је могуће да паре од самодоприноса нису довољне за одржавање комуналне инфраструктуре? Зар је из испражњених џепова радника потребно још извући пара? Како то да општинари нису задовољни оних што добијају од самодоприноса?

И поред ове серије питања, нико се није питао, да ли је Беочину потребно да има комплетно комунално предузеће или не. Зашто је фабрика воде власништво БФЦ, а остала инфраструктура у комуналном предузећу. Расцепканост система повећава трошкове одржавања. Повећава и могућност узимања пара, а да се то не види одмах. Када „загусте“, радницима комуналног се подели нешто пара, да буду мирни после штрајка, смири се социјални притисак за кратко, замажу им се очи, а општина преко рачуна узима паре без икакве контроле. Знајући да је уставни суд донео одлуку по којој електро-дистрибуција мора да врати паре потрошачима, које је узимала прошле године за ремонт, то исто може да се деси и нашој општини.

Зар није доста завлачења руку у џепове потрошача? Докле ће се наше паре из самодоприноса и накнада користити за друге сврхе.

Што је много - много је! Чак и када је у питању СПС.

Д. Дунђеров

ТМУРНА СЛИКА СВИЛОША

Шта нам фали док је СПС на власти

На северним обронцима Фрушке горе, свило се малено село – Свилош. До њега нема ни путоказа. Али не зато што је мало, већ што власт не хаје за њега.

Становници Свилоша су претежно старији људи. Куће у селу су ушорене у једну главну улицу, која се при крају насеља рачва на пут за Грабово и Сремску Митровицу. Главна улица је са по којом светилком, тек толико да не потсећа на сцене из филмова страве и ужаса. Ризик је ноћу проћи њом.

Једина веза са светом је телефон који се налази у месној заједници. Један телефон за 410 душа! Како ступиту у везу са рођацима, пријатељима или не дај боже доктором? Како добити вести, кад ни телевизија не може да се гледа због слабог сигнала. Остао је само радио као веза са остатком света, и пропаганда коју тај радио свакодневно шири. Наравно пропаганда СПС-а.

Веома мудро са њихове стране. Цело село им је на располагању, за ширење „истина“ о добром животу од како су нам скинули санкције, увели мир без алтернативе и омогућили Србима да живе „срећно“ у избегличким камповима...

Али зато не објашњавају зашто лекар долази у Свилош само једном у недељу дана. Не објашњавају ни шта радити ако се разболите између два доласка лекара. Где да болесници иду? У Сусек или Беочин. Како набавити лекове, од којих пара плаћати карту за аутобус и лекове који се, по обичају не издају на рецепт?

У Свилошу је остало мало младих. Они који су остали забаву могу наћи једино у кафани. Дом је запуштен, прљав, са изваљеним вратима. Треба га поправити и опремити. У њему би се могла направити читаоница, мала сала за приказивање филмова, приредити позоришна представа. Дом би могао бити место окупљања становника села.

Црква је стара и склона паду, запуштена. Место духовности, чувар обичаја и идентитета, неповратно

пропада. Обраћали су се сусечани свима, но нико није хтео да помогне. Да су само добили материјал за поправку, сами би они, добровољним радом све довели у ред. Вредни су сусечани, али им то не помаже, када имају у општинским оцима – зле очухе. Треба им само мало пажње, макар да хлеб добијају свакодневно, а не као сада једном недељно. Да им продавница буде мало боље снабдевена, да имају понеки телефон више, да могу уредно да се лече, гледају телевизију и имају своју Цркву и дом.

Зар је ово много, данас на прагу 21. века. Није. Само треба мало више иницијативе СПС-оваца који воде општину, а мање завлачења руку у туђе џепове.

О. Дунђеров

ПИСМО ПЕНЗИОНЕРА

Браћо моја драга,

ово што хоћу да напишем у нашем листу, треба да прочитају и социјалисти који су на власти. Сви треба да прочитају о нашим Раковачким проблемима, а има их да им се ни броја не зна. Главни проблем је вода. За изградњу водоводне мреже платили смо још пре шест година: нешто мало је урађено. Део села који има воду је Думбово, а главни део – Раковац, који има 750 становника, од којих је сваки платио 3.000 немачких марака, нису видели ни воду ни марке. То је веома жалосно, те није ни за причање ни за писање, али ме је натерало да напишем писмо листу, не би ли људи прочитали колико народна власт води рачуна о народу.

Ово је само мали део, још тога има да се пише. Само од наших проблема напунило би се много оваквих страница. Писао сам у најкраћим цртама, а могао бих писати још о улицама, путевима, депонијама смећа, а посебно о мајдану, где живи око 120 становника, без воде и продавнице. Они морају да иду по хлеб око 3,5 километра, а о томе нико не води рачуна. Ипак, сви морају да плаћају доприносе и друге дажбине.

Војислав Радошевић, пензионер

Раковац

Напомена редакције:

писмо објављујемо без икаквих скраћивања или измена.

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник: Симиша Аксентијевић, заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић

Редакција издања за Беочин:

Главни уредник Душан Дунђеров, чланови: Ђорђе Младеновић и Момчило Милошевић

Адреса редакција за Беочин, Бранка Радичевића 17:

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. Јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по столи од 3%.

Роми и право на основно образовање

Право на образовање представља могућност да сваки грађанин стекне школско знање, почев од основног до највишег, и на тај начин допринесу потпуном развоју своје личности и подизању општег нивоа државне заједнице којој припадају.

Право на образовање је загарантовано уставним нормама. Устав даје право и обавезу да под истим условима сви стекнемо знање и стручну спрему. Но да ли је у пракси тако?

Ђаци прваци, збуњено и уплашено долазе, по први пут у школске клупе. Страх од непознатог им прожима малена и крхка тела. Временом, уз доста труда, савладавају прва слова свог матерњег језика и тиме утиру стазе науке.

Наши мали Роми, пролазе кроз све ово, али не савладавају прва

слова свог, већ нашег матерњег језика. Они су сувише мали да би схватили зашто су, од самог почетка, у неједнаком положају. Како уосталом, објаснити и нама старијима, зашто нема ко да их научи, макар, основама матерњег језика? И на крају овог низа питања, поставља се и оно, да ли им, оваквим школовањем, дајемо праву шансу?

Да ли би овој деци било лакше и разумљивије, да макар први, ако не и сва четири разреда основне школе похађају на матерњем језику, а да српски језик уче паралелно, као језик којим ће комуницирати са својом околином? Било би наравно лакше и једноставније, за све, али не и за ову нашу државу која уосталом не брине ни о својој српској дечици.

Ми српски радикали, у нашем програму предвидели смо, да право на образовање имају сви, и то као уставну категорију. „Основно и средње образовање било би бесплатно за све ученика, а само основно образовање у трајању од осам година било би обавезно. Државни универзитети би свима, под једнаким условима, били доступни, с тим што би према извршеној позитивној селекцији, најбољи студенти били ослобођени плаћања трошкова школовања. На овај начин, поштујући равноправност грађана, подстичу се рад и квалитет појединаца, који је из материјалних разлога заинтересован за пружање најбољих резултата „ИЗВОД ИЗ ПРОГРАМА СРС О ОБРАЗОВАЊУ“.

Олга Дунђеров

Где ћете отићи када се догоди?

Господо из беочинске Општине, зар не знате да у Беочину имате темпирану бомбу?

Изузетну еколошку бомбу. Наша фабрика воде, за њену дезинфекцију користи хлор-гас јаког мириса, жуто зелене боје, који је јак оксиданс и отров. Шта ћете урадити ако дође до хаварије на хлор-контејнерима у којима се складишти хлор? Како бисте објаснили затрованим грађанима да нисте ништа урадили да предупредите евентуалну несрећу?

До данас није ништа предузето да се направи адекватно складиште за хлор-контејнере. Контејнери су на отвореном, на сунцу, остављени напољу, као да им је ту место. Гас (хлор) који се налази у њима је под притиском и свако загревање пуног или празног контејнера може изазвати несрећу!

Да ли надлежни знају (а требало би да знају) да у случају хаварије, истекне ли из контејнера 1.000 килограма хлора, затроваће се најмање 1.674 метара квадратних простора, где ће владати таква затрованост да боравак људи неће бити могућ?

Шта ће се десити уколико истичање отрова буде већих размера? То нико не сме ни да помисли. Како ће уосталом да се неутралише хлор, када ништа није предузето на проблему превентиве, што је много лакше и јефтиније?

Хоће ли општински очуси тада зауставити саобраћај према Черевиху и Дунаву? Или ће иселити Шљивик?

Размислите о свему овом, господо општинари док не буде прекасно!

Д. Дунђеров

РАКОВАЦ И РАДИКАЛИ

На велико задовољство грађана Раковца, у нашем месту је формиран месни одбор Српске радикалне странке. Одбор се редовно састаје, а поред старих чланова, у његовом раду учествује и велики број новочлањених радикала. Наравно, учлањивање и даље траје и близу је дан када ће месни одбор у Раковцу моћи да се подичи највећим бројем радикала у општини Беочин. Очигледно је да су грађани вољни да мењају ситуацију у којој се налазе. А то могу учинити једино кроз Српску радикалну странку.

Раковцу је природа дала све: Фрушку гору, Дунав, Нови Сад на видуку. Природа даје, али људи који данас воде Раковац, узимају. Због личних интереса, најчешће.

Струја, вода, путеви, градски саобраћај... не зна се шта је у лошијем стању. До скоро смо имали, барем, добре телефонске линије (јесте да је домет добрих веза био на линији Думбово-Салаксије, али и то је нешто), док данас, да би позвали комшију, лакше је да то учините лично него да чекате слободан сигнал на телефонском апарату.

Наставак на страни: 4.

Наставак са отране: 3.

РАКОВАЦ И РАДИКАЛИ

Натурен је и самодопринос за који грађани нису били вољни (а ко њих пита?), јер су од почетка знали да користи неће бити и да ће паре скупљене на овај начин, отићи на све друго, само не тамо где су намењене.

Улице су све мрачније, а многа деца, док не стасају за школу, не сазнају како изгледа асфалтирана улица. И тамо где је некад био асфалт, данас су рупе.

За воду је задужен пензионер г. Радошевић. У оних пар кућа до којих допире стари водовод, који узгред речено зависи од годишњег доба, воде има само онда када се одврне вентил. То траје неколико минута дневно, па ко је способан и присебан у датом тренутку – уграби воду. Остали чекају сутрашњи дан и моле бога да им рефлексии не закажу. Иначе, опет ништа од воде.

Не треба човек пуно да размишља па да донесе једни могући закључак: Ми не идемо у 21. век, већ се великом брзином враћамо назад у 19. А докле ћемо стићи у том повратку у историју, зависи само и искључиво од нас самих. У Раковцу, као и у целој нашој општини и земљи Србији има пуно проблема. А те проблеме неће решавати они који су их створили. Проблеми могу решити само нови људи са другачијим погледом на свет – СРПСКИ РАДИКАЛИ, они који желе да нам свима у будућности буде боље и лакше него данас

Миладин Зарков

М Е Т А М О Р Ф О З А

Од када је на власт у наш БЕОЧИН дошла СПС, од њега је остао само –ОЧИН.

Д. Дунђеров

ПЕСМА О БЕОЧИНКИ

1. НЕМА ПАРА
НЕМА НИ ДОЛАРА,
АЛ' ЈЕ ТУЖНА
РАКИЊЕВА ДАРА
2. НИЈЕ ОВДЕ
САД ОНА ЈЕДИНА
ИМА ОВДЕ
СТОТИНУ РАДИКАЛА
3. СВАКОГ ДАНА
ЗАДУЖЕЊА СТИЖУ
АЛ' РАДНИЦИ
СВЕ ВИШЕ УЗДИШУ
4. ОСТАЈЕ НАМ ЈЕДИНО:
МИЛИ БОЖЕ
АЛ' БЕЗ ПАРА
РАДИТИ СЕ НЕ МОЖЕ
5. ТУЖНА НАМ ЈЕ
САДА ПРИЧА ОВА
НОВИ ГАЗДА
АЛ' ПРАЗНИХ ЦЕПОВА
6. САД МОЛИМО ОПШТИНСКЕ
ОЦЕ
СИНДИКАТЕ И ОСТАЛЕ
ТО НАМ БРАЂО
НИШТА НЕ ПОМАЖЕ

7. ЗА АФЕРУ ТУ
СВИ СУ ОНИ ЗНАЛИ,
ЗА ЈЕФТИНЕ ПАРЕ
ВЈЕРИ ЈЕ ПРОДАЛИ

8. ОПШТИНА НЕК ВАДИ
ВРЕЛО КЕСТЕЊЕ,
БЕОЧИНКА ЋЕ
И ДАЉЕ ДА СТЕЊЕ.

9. САД НАМ ДУТО НЕЋЕ
НИ СУНЦЕ ДА СИНЕ
ОТИЋ' ЋЕМО, ЕТО
НА ТЕРЕТ ОПШТИНЕ

10. ЦЕО СЛУЧАЈ, САД
ОПШТИНА ШАЉЕ
БЕОГРАДУ БЕЛОМ
ДА ПОПРАВИ СТАЊЕ

11. НИ ТУ МНОГО,
СРЕЋЕ БИТИ НЕЋЕ,
ПРОФУЊКАНЕ ПАРЕ
ВЈЕРА ВРАТИТ' НЕЋЕ

Трива Величковић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте

1. Име и презиме
2. Име родитеља
3. Матични број
4. Место становања
5. Адреса
6. Телефон
7. Општина
8. Република
9. Месни одбор
10. Школска спрема
11. Запослен у (назив фирме)
12. Занимање

Датум учлањања:

Својеручни потпис

Упознат сам са Статутом СРС и добровољно приступам у чланство СРС